

ŞAHSINA MÜNHASİR DEVA

Mezopotamya'dan doğup köklerini tüm dünyaya salan zeytin, yalnızca bir ağacın meyvesi olmakla kalmamıştır; kökleri dünyanın dört bir yanında derinleştikçe başka bir derdin devası olarak devam etmiştir yoluna. Her hasat vakti yeni bir devayla gelmiştir insanoğlunun kucağına. Kuşaklar boyu terk etmemiştir toprağını, onu yeşertenlerin torunlarına da vefalı kalmıştır. Kahvaltılarının şahı, yemeklerin lezzet vereni, ilaçların şifa kaynağı olmuştur. Dalından meyvesine, yağından çekirdeğine bin bir devadır zeytin insana.

Hasadıyla da çok şey katmıştır bizlere. Hasat zamanı hep bir elden yapılan imecenin tadı hiçbir yerde bulunmaz. Silken, toplayan, dalları temizleyen, çuvala dolduran hep el eleder. Yardımlaşmanın ödülü olduğu için buram buram emek kokar zeytin. Emek emek imece yapılırken molada yenen yemeğin tadını ilginçtir ki en usta aşçıda, en lüks restoranda dahi bulamazsınız. Çuvala girip fabrikaya giderek yağ olunca burunları eşsiz kokusuyla, gözleri bulunmaz renk tonlarıyla fetheder. İşe yaramaz gibi görünen kısımları yakıt olarak girer hayatımıza, posasını bile kullanırız. Zeytinin dalını suya koyunca ağrı kesiciniz oluverir, sabah içince midenize iyi gelir, bir yeriniz ağrısa acısını yumuşatır; en güzel tarafı da dertle dolsa içiniz, gövdesine yaslanınca dert ortağınız oluverir size; gölgesinde kucak açar tüm matemimize. Aç bırakmaz sizi, emeğinize de fazlasıyla karşılık verir. Çeşit çeşittir tıpkı insanlar gibi: Gemlik, çekişke, Edremit, çelebi... Her biri başka tat bırakır damakta. Bazıları yağ ile şenlenir; kimi küçüktür, kimi büyük; kimi yeşildir, kimi siyah. Hepsi şahsına münhasırdır, eşsizdir tıpkı bizler gibi. Hepsi başka bir tatla etkilerken bizleri, anlamalıyız ki bizler de zeytin misali bambaşka tesirler bırakırız insanlar üzerinde. Tüm zeytinler yeşil olacak olsa ne derdiniz? “Olur mu öyle şey, hepsi ayrı güzel, hep birlikte daha güzeller.” derdiniz muhtemelen. Biz insanlar da öyle değil miyiz? Farklı renklerde, farklı büyüklüklerde, farklı yeteneklerde... İşte zeytinlerin de farklı yetenekleri var. Kimisinin yağı, kimisinin salamurası...

Farklı renkleri, bizim farklı olan tenlerimiz gibi. Farklı faydaları var, bizim hayata farklı anlamlar kattığımız gibi. Onları benzetmek istemiyoruz, hep birlikte, çeşit çeşit daha güzeller. Kendimizi benzetme çabamız niye öyleyse? İnsanlar da zeytinler gibi farklı dertlere derman olurlar. Kimisi doktor, kimisi öğretmen, kimisi zanaatkar... Farklıysak hem fiziki hem karakter olarak tıpkı zeytinler gibi yorumlamalıyız bunu. Baksanıza insan ve zeytin ne çok benzermiş aslında.

Dertlerin dermanı- Ege'nin, Akdeniz'in, Marmara'nın bağrından kopup gelen zeytin-sandığımızdan çok daha fazlası. Dinî kitapların baş tacı, ilişkilerin mecazı. Öyle ki “zeytin dalı uzatmak” deyimiyle de barışın simgesi. Yalnız bir ağacın meyvesi olmaktan çıkmış zeytin, insanoğluyla büsbütün oluvermiş. Bazen açlığını gidermiş insan, bazen derman aramış hastalığına, bazen yamacında oturup dertleşmiş, ısınmış sayesinde, imeceyle yardımlaşmayı ve yardımlaşmanın ruhsal tatminine şahit olmuş. Yeri gelmiş- yanlış olsa da- sevdasını kazımış gövdesine, yeri gelmiş türküler yazmış zeytinin dalına(Zeytin Dalı Çürük olur/ Ahmet Günday), şekerlemeler yapmış gövdesinde, yağının rengine tutulmuş. Sonra benzetmiş kendine ve dersler çıkarmış, farklılığın zenginlik olduğunu anlamış. Zeytin öyle bereketlidir işte... Tepeden tırnağa insanın şifası olmuştur. Görmek isteyenin ruhuna da şifadır. İnsanla bir bütün oluvermiştir ve insan ona hürmet ettikçe bu bütünlüğe bütünlük katarak şahsına münhasır deva olarak asaletle doğaya can verecektir.